

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ

Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστίνη

Η άδολη και ευεργετική αγάπη

Δεύτερη Κυριακή του Λουκά σήμερα, αγαπητοί, και το Ευαγγέλιο είναι από την ομιλία του Χριστού επάνω στο όρος, από τη λεγόμενη «Επί του Όρους Ομιλία», και αναφέρεται στις σχέσεις μεταξύ μας, μεταξύ των Χριστιανών και μεταξύ των ανθρώπων.

Και μας λέει τον χρυσό κανόνα: *«Ό,τι θέλετε να σας κάμουν οι άνθρωποι, να κάμετε και σεις το ίδιο σ' αυτούς»*. Είναι η θετική διατύπωση εκείνου που έλεγαν οι αρχαίοι: *«Ό σὺ μισεῖς, ἑτέρω μὴ ποιήσεις»*. Και αυτό τα λέει όλα. Θέλουμε να μας αγαπάνε; Να αγαπούμε. Θέλουμε να μας συγχωράνε; Να συγχωρούμε. Θέλουμε να μας φροντίζουν; Να φροντίζουμε. Θέλουμε να μας φέρονται καλά; Να τους φερόμεθα. Θέλουμε να μας καταλαβαίνουν; Να καταλαβαίνουμε τους άλλους. Αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό. Και όπως λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας, που το ερμηνεύουν, ξεκινάει από τη φιλαυτία του ανθρώπου. Ο άνθρωπος αγαπά πρώτα και κύρια τον εαυτό του. Γι' αυτό λέει και το Ευαγγέλιο: *«Να αγαπήσεις τον πλησίον σου, όπως τον εαυτό σου»*. Και άμα αρχίζαμε από κει που ορίζει ο Χριστός, αλλά και η φιλαυτία μας, πολλά πράγματα θα είχαν τακτοποιηθεί και θα είχαν εξομαλυνθεί, και οι σχέσεις μας θα ήτανε καλύτερες, από πάσης πλευράς και απόψεως.

Και φέρνει, στη συνέχεια, ο Χριστός παραδείγματα, για να εμπεδώσει αυτό που είπε. Και είπε ότι: *«Εάν αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν, δεν κάνετε τίποτα σπουδαίο, είναι φυσικός νόμος. Και οι εθνικοί και οι αμαρτωλοί και οι απλοί άνθρωποι το ίδιο κάνουν. Και αν κάνετε το καλό σ' αυτούς, οι οποίοι σας το ανταποδίδουν, δεν κάμετε τίποτα σπουδαίο»*.

Και στη συνέχεια ο Χριστός μίλησε για τον δανεισμό. Στα χρόνια Του υπήρχε μεγάλη απαθλίωση – όπως και σήμερα – των κοινωνικών τάξεων. Και υπήρχαν φτωχαδάκια, που δεν είχαν ψωμί να φάνε, και άλλοι ήταν φυλακισμένοι και πήγαιναν και έκαναν από τους πλουσίους ένα δάνειο. Και ο Χριστός εδώ τι ωραία τα τακτοποιεί και τα εξομαλύνει! *«Να δανείτε και μην περιμένετε τίποτα, ακόμη ούτε τα χρήματα, γιατί κάνετε καλό!»*. Κάνετε καλό! Και είναι μια ισοότητα, με τον ωραίο τρόπο του Ευαγγελίου αυτό το πράγμα. Εκείνος που έχει, δίνει, και κείνος που δεν έχει, λαμβάνει. Και γίνεται μια όμορφη σχέση αυτή και κοινωνική και χριστιανική και ανθρώπινη.

Και στη συνέχεια ο Χριστός βγάζει τον ορισμό και λέει: *«Σεις να αγαπάτε τους εχθρούς σας και να κάνετε το καλό. Και να δανείτε και να μην περιμένετε τίποτα, ακόμη και να τα χάσατε, γιατί στην Εκκλησία όποιος χάνει, κερδίζει»*. Είναι πολύ σημαντικό αυτό για την Εκκλησία, για κείνον που έχει εκκλησιαστικό φρόνημα, γιατί σήμερα σκεπτόμεθα όλοι με το κοσμικό φρόνημα, με το «δούναι και λαβείν» και με το κέρδος και με τον δόλο. Έ, η Εκκλησία τα βγάζει αυτά από τον άνθρωπο. Να μπορούμε σε ένα άλλο είδος σχέσεως. Της

σχέσεως της αγάπης του Χριστού και της αγάπης μεταξύ μας, γιατί η αγάπη του Χριστού είναι άδολη, είναι θυσιαστική.

Και φέρνει παράδειγμα τον Θεό ο Κύριος, στη συνέχεια – και για να τελειώσουμε – ότι ο Θεός βρέχει επί δικαίους και αδίκους και ευεργετεί τους αχαρίστους και πονηρούς, και δεν περιμένει τίποτα, γιατί τους έχει πλάσματα. Αν εκείνοι είναι ευγνώμονες, τότε ο Θεός χαίρεται, γιατί είναι πρώτα και κύρια καλό γι' αυτούς.

Και στη συνέχεια ο Χριστός, τελειώνοντας συμπερασματικά, λέει: *«Να γινώμεθα οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί»*. Και οικτίρμων είναι ο άνθρωπος ο σπλαχνικός προς τον αδύνατο και πονεμένο και ο άνθρωπος ο συμπονετικός, που συμπονεί και ευεργετεί τον συνάνθρωπο, στις πραγματικές και ουσιαστικές και απόλυτες ανάγκες του. Εάν τέτοιοι γίνουμε, θα μοιάσουμε κατά χάριν στον Θεό μας. Και ποιος δεν θέλει νά' ναι μικρός Θεός πάνω στη γη;